

Kr II 141/12, odpovídající k ní kladně (srov. však Löfflerovy poznámky k rozhodnutí čís. 348 ö. R.) a jen mimochodem a bez dalšího odůvodnění rozhodnutí Now. sb. č. 2968. Rozpory v právním nazírání na tuto otázku nesměl předseda porotcům zamlčeti, chtěl-li je správně poučiti. (Mayer, Kommentar zur Strafprozessordnung § 325 pozn. 48, 50, § 344 pozn. 164, Mitterbacher, Strafprozessordnung 1882 str. 551, Löwe, Strafprozessordnung für das Deutsche Reich, 9. vydání 1898 str. 705 pozn. 4 a). Přes to tak učiniv, poučil předseda porotce ne snad jen neúplně (což by podle ustálené judikatury nezakládalo zmatečnost podle § 344 čís. 8 tr. ř. — sb. min. spr. č. 225/22, sb. Now. č. 1250, Kr II 534/22), nýbrž nesprávně. Jestliž právní poučení nesprávné, byli-li porotci po právní stránce v podstatném směru uvedeni v omyl. Tomu je tak i v souzeném případě, an předseda vyložil pojem zlého úmyslu, potřebného ke zločinu vraždy, tedy podstatnou náležitost subjektivní stránky tak, že se porotci (neprávem) musili domnívati, že je obecně uznáváno a nepochybně, že vražda může býti spáchána za všech okolností i eventuálním zlým úmyslem, že tedy v nich byla vzbuzena mylná představa o tom, jak nauka posuzuje možnost a dostačitelnost eventuálního zlého úmyslu při zločinu vraždy. Tento omyl, tato mylná představa mohly mít v zápětí, že porotci, kteří by se jinak, při správném poučení, vzhledem ke zvláštním okolnostem souzeného případu snad byli rozpakovali, dáti kladnou odpověď k otázce na vraždu, neváhali k ní přisvědčiti. Proto bylo vyhověti zmatečné stížnosti již s hlediska § 344 čís. 8 tr. ř. a uznati podle § 348 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 3908.

Trestní řád neuvádí podrobně průvodní prostředky, nestanoví pravidla důkazní, nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů; pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a co jest podle logických zásad s to, by založilo důkaz a objevilo pravdu.

Soud není vázán osvobozujícím rozsudkem v předchozí souvislé trestní věci a může samostatně rozhodovati o tom, zda se důkaz pravdy zdařil, používaje při tom průvodů vyšlých na jevo v oné trestní věci.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Zm I 289/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Praze ze dne 18. února 1930, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 493 tr. zák. a § 1 zák. čís. 124/1924, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozhodným jest doslov článku, který jest předmětem soukromé obžaloby, byl uveřejněn v N. L. 29. dubna 1928, a opírá se o obsah trestního oznámení Městského policejního úřadu v Č. B. ze dne 23. dubna 1928, v němž jest soukromý obžalobce na prvním místě označen a uveden jako podezřelý. Jest nerozhodno, co bylo uveřejněno v »H. L.« č. 57 ze dne 23. dubna 1928 a č. 59 ze dne 30. dubna 1928. Význačným jest, že státní zastupitelství na základě onoho trestního oznámení již dne 24. dubna 1928 navrhlo přípravné vyhledávání proti soukromému obžalobci pro zločin rušení náboženství podle § 122 písm. a) tr. zák. Trestní řád neuvádí podrobně průvodní prostředky, nestanoví pravidla důkazní, nerozlišuje mezi možnými druhy důkazů; pramenem soudcovského přesvědčení může býti vše, co bylo předneseno při hlavním přelíčení a co jest podle logických zásad s to, by zjednálo důkaz a objevilo pravdu. Soud není vázán osvobozujícím rozsudkem v předchozí souvislé trestné věci a může samostatně rozhodovati, používaje při tom průvodů vyšlých na jevo v této jiné trestní věci. Soud kmetský se proto nespokojuje z osvobozujícího rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích větou, že soud nemohl nabýti přesvědčení o vině obžalovaného (soukromého obžalobce), nýbrž přihlíží i k výpovědi svědků, správně je reprodukuje a hodnotí, a dospívá k závěru, že se obžalovanému důkaz pravdy plně zdařil. Dovojuje-li zmateční stížnost, že tu jde o okolnosti, nepřispívající přímo k potvrzení jednání soukromého obžalobce a neprokazující jeho vinu, nejde tu o vytýkané vady nejasnosti, vnitřního rozporu a neúplnosti, nýbrž o svémocné hodnotění výsledků hlavního přelíčení nalézacím soudem v rozsudku, čímž se však ony formální vady podle § 281 čís. 5 tr. ř. neuplatňují. Praví-li onen rozsudek, že soud nemohl nabýti přesvědčení o vině obžalovaného (soukromého obžalobce), že není prokázáno (§ 259 čís. 3 tr. ř.), že obžalovaný spáchal čin za vinu mu kladený, není tím ještě apodikticky řečeno, že obžalovaný vůbec čin ten nespáchal. Stačí poukázat na zjištění onoho rozsudku, že soukromý obžalobce měl u sebe odcizeného andělíčka.

Čís. 3909.

Ke skutkové podstatě přečinu podle druhé věty § 24 tisk. zák. se vyhledává »vědomost« jen ohledně zabavení; pro rozšiřování neb uveřejnění obsahu zabaveného spisu tiskem stačí jednání kulposní.

Zákon žádá »vědomost« o zabavení, nestačí zaviněná nevědomost o zabavení.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Zm I 387/30.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu